

[Oluf Pedersen.]

Der er næppe nogen, der vil bestride, at den uretfærdige Fordeling skyldes Foranstaltninger, som er gennemført i Lovgivningen. Fra Retsforbundets Side ønsker vi, at man skal erkende, hvordan Forholdene er. Man vil maaske mene, at det er fantastisk, naar man beskæftiger sig med Problemerne, fordi det drejer sig om store Beløb, om en mægtig Udplyndring, men jeg vil mene, at man ikke kan kalde det Fantasteri, at man beskæftiger sig med Forholdene, som de i Virkeligheden er.

Et Lovforslag som det, der her foreligger, er kun et Lovforslag, som intet har med Retfærdighed at gøre, og som kun leger med Problemerne. Det, som man prøver paa, er, om ikke man kan give Folk Tilskud, saaledes at de kan bære den Uret, som trykker dem, i Stedet for at sætte ind for at afskaffe Uretten. Man erkender, at Gælden er for høj, men man vil ikke være med til at udnytte den eneste Mulighed, der er for en Gældsafvikling, nemlig Afskaffelsen af de falske Værdier, det, som danner Baggrunden for Gælden. Man taler om, at Gælden er for høj, men man vil ikke indrømme, at lige saa vel som der er Folk, der skylder for meget, er der andre, der har for meget til gode. Man prøver at komme helt uden om, at Kreditorernes Krav skal skæres ned, men saa længe man ikke vil skære Kreditorernes Krav ned, saa længe kan man ikke gennemføre en Sænkning af Gælden. Dette burde man erkende.

Retsforbundet har foreslaet, at man foretog en Afvikling af alle de falske Værdier ved at paaligne al Formue her i Danmark en Afgift paa 30 pCt., fordelt over en Aarrække, og at man for dette Beløb afkøbte Grundejerne Grundværdien og brugte Resten af Beløbet til at afvikle den offentlige Gæld, saa man kunde afskaffe Varefordyrelsen og dermed sænke Driftsudgifterne og Leveomkostningerne. Det er den Mulighed — den eneste Mulighed —, vi kan se for at skabe retfærdige og sunde Samfundsforhold, komme ud af Landbrugskrisen og afskaffe Arbejdsløsheden; men naar man ser paa, hvad der sker, faar man jo snart et Indtryk af, at man taler om Landbrugskrise, og man taler om Arbejdsløshed, men Vilje til at afskaffe dem ser man ikke ret meget til.

Der kan være enkelte Lyspunkter, og jeg henviser her til den Udtalelse, der blev fremsat af Statsministeren ved Juletid, hvor han sagde som saa, at nu maa vi jo erkende, at Rentesagen er strandet, at man ikke kan komme frem paa de hidtil anviste Maader,

og at man derfor maa gaa andre Veje, og dér sagde han, at det var naturligt, at man brugte den hidtil upaaagtede Grundskyld. Jeg er enig med Statsministeren i, at her har man Nøglen til Problemets Løsning, men saa maa man ogsaa anvende den, hvis man skal faa noget ud af det.

Vi lever i en Tid, hvor man fra alle Sider kræver ind; hver Dag behandler vi her i Rigsdagen Forslag om, at nu skal man hjælpe den ene, og nu skal man hjælpe den anden, og man ser, at de politiske Partier prøver paa, hvem der kan byde højest. Vi har i den sidste Tid set, at Venstre og Konservative er klar over, at nu har de intet Ansvar mere, nu kan de roligt ved enhver Lejlighed byde Regeringen over, idet man mener, at man maa kunne opnaa det samme Resultat, som Regeringspartierne har opnaaet tidligere, nemlig at man ved en Overbudspolitik redder sig en hel Del Stemmer. Det er jo en regulær Stemmekøbspolitik. Jeg tror, at man her tager fejl, for det kan nok være rigtigt, at man inden for en begrænset Tid kan redde sig nogle Stemmer ved en saadan Politik, der prøver paa at tage fra den ene og give til den anden, men i det lange Løb kan en Politik kun være holdbar, og det kan kun være Lovgivningsmagtens Opgave at sikre det, naar man prøver paa at opnaa Samfundsforhold, som er retfærdige.

Man maa vende sig imod, at der sikres uretmæssige Fordele, og vi maa erkende, at Værdierne i Danmark i Dag er slet fordelt, at det, der trænges til, er en retfærdig Fordeling, og Grundlaget for denne Fordeling maa være Arbejdsindsatsen. Nu maa Manden med Hatten i Haanden takke for at faa en Hjælp fra Monopolisten, en Hjælp af den Del, som Monopolisten har været i Stand til at tilrane sig af hans Arbejdsudbytte! Dette er ganske urimeligt. Det er naturligt, at Lovgivningsmagten sætter ind og afskaffer alle Særrettigheder og alle Monopoler. Det er en Pligt, som Lovgivningsmagten har, og det er den eneste Mulighed, der er, for at man kan sikre den arbejdende Befolkning, at den ogsaa faar Udbyttet af sit Arbejde. Det er, hvad man maa erkende er Retfærdighed, og jeg vil hævde, at Kravet om Retfærdighed er den højeste Form for Kærlighed. — Jeg maa i denne Forbindelse advare Regeringen imod, at følge de Konservatives Veje.

Maa jeg først sige, at nu har man inden for Landbruget en Forrentningsprocent paa 3, og der er mange, der siger, at det er forfærdeligt, at Landbruget kun har en